

Arrest

nr. 180 106 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 29 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 oktober 2013 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer.

1.2. Op 27 maart 2014 verkrijgt verzoeker de elektronische E-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 juli 2016 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 9 augustus 2016 ter kennis worden gebracht, zijn de thans bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep is gericht. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast. Het is de Raad dan ook niet toegestaan er uit welwillendheid van af te wijken (RvS 15 juni 2012, nr. 219.733).

Het is in casu niet betwist dat de bestreden beslissingen ter kennis werden gebracht op 9 augustus 2016. De dies a quo wordt niet in de termijn begrepen (cf. artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet). De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag (cf. artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet). De beroepstermijn nam in de thans voorliggende zaak een aanvang op woensdag 10 augustus 2016. Derhalve was vrijdag 9 september 2016 de laatste nuttige dag.

Een eerste aangetekend schrijven dat de Raad vanwege verzoeker bereikte dateert van 15 september 2016. Dit bevatte *“aanvullende stukken”*. Een volgend aangetekend schrijven dat de Raad vanwege verzoeker ontving betreft een aangetekend schrijven van 29 september 2016 met het inleidende verzoekschrift vergezeld van de bestreden beslissingen.

Bij faxbericht van 20 september 2016 gaf verzoeker aan als volgt: *“Klaarblijkelijk is iets misgelopen met de post, nu bewijs voorligt dat het verzoekschrift mét stukkenbundel wel degelijk aangetekend opgestuurd werd”*. Hij verwees naar een in bijlage gevoegd afgestempeld afgiftebewijs van aangetekende zending. Hij verzocht het verzoekschrift als tijdig te beschouwen.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat, in tegenstellig tot hetgeen verzoeker doet uitschijnen in zijn faxbericht, het door hem gevoegde bewijsstuk geen bewijs van aangetekende zending gericht aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft. Het betreft integendeel een bewijs van aangetekende zending gericht aan de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Het adres dat wordt vermeld, is ook dat van de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Er blijkt aldus niet dat het overgemaakte bewijs van aangetekende zending kan worden beschouwd als tegenbewijs dat het beroep wel degelijk binnen de beroepstermijn aangetekend werd toegezonden aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ter terechtstelling stelt verzoeker, gewezen op het gegeven dat het overgemaakte bewijs van aangetekende zending is gericht aan een ander rechtscollege, zich met betrekking tot het rechtspunt van de tijdigheid van het beroep te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter.

De Raad wijst er op dat een verzoekschrift gericht aan de Raad dat wordt toegezonden aan een ander rechtscollege slechts ontvankelijk is indien het toekomt op de Raad en er vaste datum krijgt binnen de beroepstermijn (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 420). In casu heeft het beroep bij de Raad slechts vaste datum verkregen in de tweede helft van september 2016, op een ogenblik dat de beroepstermijn reeds was verstreken.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker noch in zijn verzoekschrift noch ter terechtzitting een middel aanvoert waaruit overmacht zou kunnen blijken. Overmacht kan immers enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, *R.W.* 1987-88, 778). De fouten en tekortkomingen die een advocaat begaat in een gerechtelijke procedure of in een procedure voor de Raad moeten hoe dan ook worden toegerekend aan de partij waarvoor hij als vertegenwoordiger optreedt en kunnen voor die partij geen geval van overmacht uitmaken (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 504).

Opdat de rechtszoekende een nieuwe termijn zou kunnen genieten, is het ten slotte vereist dat het gaat om een vordering in verband met burgerlijke rechten, dat de vordering voor het onbevoegde rechtscollege werd ingesteld binnen de wettelijk bepaalde termijn die openstaat om een vordering bij dat rechtscollege in te stellen en dat een redelijke twijfel kon bestaan nopens de vraag welk rechtscollege ter zake bevoegd was, oftewel dat de vordering niet werd ingesteld bij een rechter die kennelijk onbevoegd was (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure,

1996, nr. 510 en de daarin aangehaalde rechtspraak). In casu kan hiervan geen sprake zijn, nu er geen enkele discussie kon bestaan omtrent het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu het bevoegde rechtcollege was. Dit stond ook duidelijk vermeld in de akte van kennisgeving van de bestreden beslissingen.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat het beroep laattijdig is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Er dient ambtshalve te worden vastgesteld dat het beroep wegens laattijdigheid niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS